Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος | *Ἀθῆναι, 1 Αὐγούστου 1936* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 35*

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ τραγικὴ εἴδηση

Ὁ γρεναδιέρος ἄφησε τὸ ποτιστήρι του κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ πῆγε κοντὰ στὸν κόμητα Μοντάργκ.

— Λοιπόν, συνταγματάρχη μου, ἔκανε, τί νέα;

Ὁ συνταγματάρχης δίπλωσε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἀπάντησε μὲ φωνὴ βραχνὴ ἀπ' τὴ συγκίνηση:

— Τούτη τὴ φορά, καϊμένε Βερεζίνα, τὸν κρατοῦν στὰ χέρια τους.

— Τὸν Αὐτοκράτορα!; φώναξε ὁ γέρο-στρατιώτης. Τὸν ἔπιασαν αἰχμάλωτο; Ἂν μοῦ τὸ ἔλεγε κανένας ἄλλος ἀπὸ σᾶς, θὰ τοῦ ἔλεγα πὼς εἶναι συκοφαντία.

Ὁ «γκρινιάρης» σταύρωσε τὰ χέρια του καὶ μουρμούρισε:

— Κι' ὅμως εἶναι ἀλήθεια. Τὸ γράφει ἡ ἐφημερίδα. Λοιπόν, σᾶς τὸ λέω, συνταγματάρχη μου, κι' ἂν θέλετε πιστέψτε με: Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου ποὺ δὲ λυπᾶμαι γιατὶ δὲν ξέρω γράμματα. Νὰ ἴδω ἐγὼ αὐτὰ τὰ φοβερὰ πράγματα τυπωμένα ἀπάνω στὸ χαρτί! Μὰ θὰ μοῦ ἐρχόταν νὰ κρεπάρω! Κι' ὅμως, ὁ Θεὸς ξέρει πόσες φορὲς δὲν καταράστηκα τὴν ἀγραμματωσύνη μου. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ ἔγινα μόνο δεκανέας, ἐνῶ ἂν ἤξερα λίγα κολυβογράμματα θὰ μ' εἶχαν κάνει λοχία. Νὰ ἴδω ὅμως μιὰ τέτοια εἴδηση γραμμένη στὴν ἐφημερίδα! Πῶς ὁ Αὐτοκράτωρ βρίσκεται στὰ χέρια τῶν Ἐγγλέζων! Ἄμ, βάζω καλύτερα μπαρούτι καὶ τινάζομαι στὸν ἀέρα!

— Εἶχε ἐμπιστοσύνη στὴν ἐντιμότητα τῶν ἐχθρῶν του, εἶπε ὁ κόμης Μοντάργκ, μὲ πικρία. Καὶ νὰ τώρα ποὺ τὸν κοροϊδεψαν, τὸν πρόδωσαν καὶ βρίσκεται ἐγκαταλειμμένος ἀπ' ὅλους. Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ κανεὶς στὴν ἐξορία του.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια δὲν ἔκαναν καμμιὰ ἐντύπωση στὸ γερογρεναδιέρο. Στὰ μάτια του δὲν εἶχε παρὰ μονάχα μιὰ εἰκόνα: Τὸν Αὐτοκράτορα νικημένο καὶ προδομένο. Τὸν περήφανο ἀετὸ μὲ τὰ φτερὰ κομμένα, φυλακισμένο μέσα σ' ἕνα κλουβί. Μποροῦσε ποτὲ νὰ γίνῃ ἕνα τέτοια πρᾶγμα! Ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ τοῦ ἔλεγαν ὅτι ὁ ἥλιος ἔσβυσε.

Ἔμεινε ἔτσι λίγα λεπτὰ μπροστὰ στὸν ἀξιωματικό, ἀμίλητος, συντετριμμένος ἀπὸ τὴ λύπη του. Καὶ ὕστερα αὐτός, ὁ ἀφανὴς ἥρωας τῆς μεγάλης ἐποποιΐας, ὁ νικητὴς τῆς περασμένης ἔνδοξης ἐποχῆς, ὁ γέρο «γκρινιάρης», ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσ' στὰ χέρια του καὶ ἔκλαψε.

Καὶ τότε ὁ συνταγματάρχης Μοντάργκ ἐγύρισε κι' αὐτὸς τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ σκουπίσῃ κρυφὰ τὰ δάκρυα ποὺ ἔσταζαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἔξαφνα ὁ Βερεζίνας σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του.

— Καὶ τώρα, συνταγματάρχη μου, τί θὰ κάνουμε; ρώτησε.

— Γιὰ τί πρᾶγμα; ἀπόρησε ὁ συνταγματάρχης.

— Γιὰ τί! Γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν Αὐτοκράτορα! Πῶς, δὲν τὸ σκεφθήκατε ἐσεῖς ἀκόμη; Δὲν θὰ τὸν ἀφήσουμε βέβαια στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν—καὶ τέτοιας λογῆς ἐχθρῶν—κι' ἐμεῖς νὰ σταυρώσουμε τὰ χέρια μας. Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν θ' ἄξιζε τὸν κόπο νὰ πολεμήσουμε τόσα χρόνια γιὰ χάρη του, νὰ ὀργώσουμε ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὶς ξιφολόγχες μας, νὰ

μᾶς ψήσῃ, ἡ ζέστη στὴν Αἴγυπτο γιὰ τὸν Βοναπάρτη καὶ νὰ μᾶς ξεπαγιάσῃ τὸ κρύο στὴ Ρωσία γιὰ τὸν Μέγα Ναπολέοντα καὶ τώρα νἀφήσουμε τοὺς Ἐγγλέζους νὰ κρατοῦν τὸν ἀρχηγό μας στὰ χέρια τους!

Ὁ κύριος Μοντάργκ χαμογέλασε θλιβερά.

— Τὸν βαστοῦν γερά, καϊμένε Βερεζίνα, εἶπε πάλι. Δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ τοὺς ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια τους. Πῶς φαντάζεσαι....;

—Ἀ, αὐτὸ δὲν εἶναι δική μου δουλειά! ἔκανε ὁ Βερεζίνας. Αὐτὸ ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ τὸ ξέρετε. Σεῖς εἶσαστε ὁ διαβασμένος κι' ὁ σπουδασμένος. Ἐγὼ δὲν ἔχω πάει στὸ σχολειό. Καὶ γι' αὐτὸ καὶ δὲν προβιβάστηκα, δὲν ἔγινα λοχίας, ὅπως σᾶς εἶπα καὶ πρωτύτερα.

— Ναί, ξέρω, ξέρω, τὸν ἔκοψε βιαστικὰ ὁ κόμης.

Ἡ παλιά του ὀρντινάντσα, ὁ Σουρὼ Θεόδωρος, ποὺ τοῦ εἶχε πιὰ κολλήσει τὸ παρατσούκλι Βερεζίνας, γιατὶ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐξιστορῇ τὴν περίφημη διάβαση τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ τῆς Ρωσίας, εἶχε τὴ συνήθεια, ἄλλες δέκα φορὲς τὴν ἡμέρα νὰ καταριέται τὴν ἀγραμματοσύνη του ποὺ τὸν ἐμπόδισε νἀποκτήσῃ τὸν ἐπίζηλο βαθμὸ τοῦ λοχία.

—Ἐγὼ στὴ στρατηγικὴ δὲν εἶμαι καὶ τόσο δυνατός, δήλωσε μὲ μετριοφροσύνη ὁ γρεναδιέρος. Στὴν πειθαρχία ὅμως! κανένας δὲν μοῦ παραβγαίνει. Ἅμα ἀποφασίσῃ ὁ συνταγματάρχης μου νὰ πᾶμε νἀπελευθερώσουμε τὸν Κοντοδεκανέα...

Στάθηκε σὲ προσοχὴ καὶ χαιρέτησε στρατιωτικά:

—... θὰ πάω, καὶ στὴν φωτιὰ ἀκόμη ἂν μοῦ πῇ νὰ πέσω. Φτάνει μονάχα ὁ συνταγματάρχης μου νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ δυὸ μέρες μπροστά. Θέλω πρῶτα νὰ προφτάσω νὰ κάνω τὴ διαθήκη μου. Γιατί, καταλαβαίνετε, ἂν τύχῃ κι' ἀφήσω τὰ κόκκαλα ἐκεῖ ποὺ θὰ πάμε, δὲν θέλω νὰ τσακωθοῦνε οἱ κληρονόμοι μου μεταξύ τους.

— Μὰ πῶς; Ἐγὼ νόμιζα πὼς εἶσαι μοναχός στὸν κόσμο.

—Ἀλλά, συνταγματάρχη μου, ἔκανε ἁπλὰ ὁ γέρο-στρατιώτης, καὶ τὴ δεσποινίδα Κατερίνα ποῦ τὴν βάζετε; Ἔχω μαζέψει μερικὲς οἰκονομίες. καμμιὰ ἑξακοσαριὰ φράγκα κι' ἔχω καὶ τὸ τιμητικό μου σπαθὶ καὶ τὸν σταυρό μου τῆς Λεγεῶνος... Τὸ σπαθὶ καὶ τὸ παράσημο θὰ τἀφήσω στὸν συνταγματάρχη μου... τὰ χρήματα στὴ μικρούλα... καθὼς λοιπὸν εἶμαι ἀγράμματος, ὅλα τοῦτα πρέπει νὰ τὰ γράψῃ ὁ συμβολαιογράφος καὶ νὰ τὰ σφραγίσῃ μὲ τὴ στάμπα του. Γι' αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ ξέρω ποιὰ μέρα θὰ μπαρκαρουμε γιὰ νὰ πάω στὸν κύριο Κομπαλὲτ τὸν συμβολαιογράφο νὰ τὰ γράψῃ αὐτὸς μὲ τὴ πέννα καὶ τὸ καλαμάρι, γιατὶ εἶναι γραμματιζούμενος καὶ ξέρει κι' ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη παρατήρησε τὶ ἀλλοίωση προξένησαν τὰ λόγια του στὴν εὐγενικὴ ὄψη τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ παίρνοντας τὴν συγκίνησή του γιὰ στενοχώρια, πρόσθεσε βιαστικά, σὰν μὲ κάποια ἀνησυχία.

— Τὸν βαστοῦν γερά, καϊμένε Βερεζίνα, εἶπε ὁ συνταγματάρχης. (Σελ. 386. στ. α')

— Δὲν θὰ κακοφανῇ πιστεύω στὸν συνταγματάρχη μου νὰ τὸν ἀφήσω κληρονόμο μου μαζὶ μὲ τὴ δεσποινίδα Κατερίνα. Στὴν καρδιά μου τὴν ἔχω τὴν καϊμένη τὴν μικρούλα. Εἶναι ὄμορφη καὶ καλὴ σὰν ἀγγελάκι καὶ γλυκειὰ σὰν τὴ ζάχαρη. Ἂν δὲν τὴν εἴχαμε θὰ περνούσαμε μιὰ ἄχαρη ζωή, ἔτσι δὲν εἶναι, συνταγματάρχη μου;

— Καὶ θέλεις νἀφήσῃς τὴν Κάτια μας γιὰ νὰ πᾶς ξανὰ νὰ πολεμήσῃς; ρώτησε ὁ συνταγματάρχης.

Ὁ Βερεζίνας δὲν πρόφθασε ν' ἀπαντήσῃ.

Ἕνα κοριτσάκι στρίβοντας ἀπὸ μιὰ δενδροστοιχία ξεπρόβαλε μπροστά τους. Ἦταν χαριτωμένη σὰν μινιατούρα μὲ τὸ πράσινο ταφταδένιο μακρὺ φορεματάκι της καὶ τὰ μαῦρα της πέδιλα. Ἕνα κασμιρένιο σάλι ἀνέμιζε στὶς πλάτες της κι' ἀπὸ τὸ χέρι της ἦταν κρεμασμένο ἕνα μεγάλο καπέλλο ἀπὸ ἄσπρη ψάθα στολισμένο μὲ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ.

Εἶχε ἀκούσει τὰ τελευταῖα λόγια καὶ τὰ γλυκὰ καὶ χαϊδευτικὰ γαλανά της ματια εἶχαν γεμίσει κιόλας δάκρυα.

Ἤρθε κοντὰ στὸν συνταγματάρχη καὶ τὸν φίλησε κι' ἀπ' τὰ δύο μάγουλα.

— Τί ἔχεις, χρυσέ μου νουνέ; ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ἀνησυχία. Ἔχεις σκοπὸ νὰ μ' ἀφήσῃς; Θὰ ξαναφύγῃς λοιπὸν γιὰ τὸν πόλεμο; Δὲν εἶναι ἀλήθεια, ἔ, πές; Δὲν θἀφήσῃς μόνη τὴν Κατιούσκα σου ποὺ σ' ἀγαπάει τόσο!

Ὁ κόμης συγκινημένος τὴν ἔσφιξε τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά του.

—Ἀγαπημένη μου μικρούλα... θησαυρέ μου.

Ὁ Βερεζίνας ξεροκατάπιε:

—Ἀναθεματισμένη τύχη! ἔκανε. Γιὰ φαντάσου νὰ χρειαστῇ ν' ἀφήσουμε μονάχη τὴ βασιλοπούλα μας!.. Μπορεῖ νὰ μὴν τὴν ξαναϊδοῦμε καὶ ποτέ... Μιὰ μέρα ὁ κὺρ-Κομπαλὲττ ὁ συμβολαιογράφος θὰ τὴν φωνάξῃ καὶ θὰ τῆς μάθῃ τὸν ἔνδοξο θάνατο τοῦ νουνοῦ της, τοῦ κόντε Μοντάργκ καὶ τοῦ πιστοῦ της Βερεζίνα, παραδίδοντάς της τὰ ἑξακόσια φράγκα ποὺ θὰ τῆς ἀφήσω κληρονομιά

Ἐρόβηξε γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησή του. Τί; Ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα ποὺ τοὺς τριγύριζαν, τὴν μικρούλα τους Κάτια, τὴν ὡραία βίλλα ὅπου ζοῦσαν τόσο εἰρηνικὰ καὶ ἥσυχα, ἀντίκρυ στὴ θάλασσα καὶ ἀνάμεσα στὰ λουλούδια καὶ στὰ δένδρα, ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ ἐγκαταλείψουν, νὰ ριχθοῦν πάλι στὶς περιπέτειες, νὰ ριψοκινδυνεύσουν τὴ ζωή τους..Ἂν ὅμως τοὺς τὸ ἐπέβαλε τὸ καθῆκον τους! Γιὰ τὸ χατήρι τοῦ Αὐτοκράτορά του δὲν δίσταζε οὔτε στιγμή. Πρῶτος θὰ πήγαινε. Ἕνας γέρος γρεναδιέρος τῆς Μεγάλης Στρατιᾶς εἶχε περάσει ἀπὸ πολλὲς τέτοιες φουρτοῦνες.

— Βερεζίνα! ἀκούστηκε ἔξαφνα ἡ κρυστάλλινη φωνὴ τῆς μικρούλας. Γιατὶ ὁ νουνός μου θέλει νὰ ξαναπάῃ στὸν πόλεμο;.. Δὲν ὑπογράφηκε ἀκόμη ἡ εἰρήνη;

—Κάτια, ἀγαπημένο μου παιδί, ἀπάντησε ὁ κόμης χαϊδεύοντάς της τὰ ξανθὰ μαλλιά της. Δὲν ἤθελα νὰ μάθῃς ἀκόμη τὸ φοβερὸ νέο...Ἐδῶ ἐσὺ ζῆς μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, δὲν ξέρεις τίποτε.Κι' οὔτε πληροφορήθηκες ὅλα ὅσα ἔγιναν τώρα κι' ἕνα μῆνα, ἀπὸ τότε ποὺ βρίσκομαι πάλι ἐδῶ,

Καὶ μὲ χαμηλωμένη φωνὴ εἶπε:

—Ὁ Αὐτοκράτωρ παραιτήθηκε.

Τὸ κοριτσάκι ἔβαλε μιὰ κραυγὴ κι' ἐχλώμιασε.

—Ἀλήθεια; ἔκανε μ' ἀγωνία.

— Ναί ἀλήθεια, εἶπε ὁ συνταγματάρχης κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι

— Αὐτός; ὁ Αὐτοκράτωρ; Καὶ τώρα ποῦ εἶναι;

— Τὸν ἔχουν πιάσει αἰχμάλωτο οἱ Ἄγγλοι.

—Ἀδύνατον!

— Καὶ ὅμως! Ὁ Ναπολέων βασίστηκε στὸ λόγο τους. Ἀνεβαίνοντας στὸν «Βελλεροφόντη» εἶπε στὸν πλοίαρχο Μαϊτλανδ: «Ἔρχομαι στὸ πλοῖο σας γιὰ νὰ μπῶ ὑπὸ τὴν προστασία τῆς Ἀγγλίας».Καὶ νὰ τώρα...

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κάποια φορὰ κι' ἕναν καιρὸ
Νὰ σέ χαρῶ, νὰ σὲ χαρῶ
Ἔτσι σὰν ὄνειρο ἀλαφρὸ
Κι' ἀπ' τοῦ πελάγου τὸν ἀφρὸ
Βγῆκε μιὰ νέα τόσο λεπτὴ
Σὰν μιὰ μεταξωτὴ κλωστή...
Μέσ' στὴν ὑγρὴ κὴν ἀντηλιὰ
Ἐκεῖ στοῦ βράχου τὴ σπηλιὰ
Στὴ σιγαλιά, χωρὶς μιλιὰ
Χωρὶς τραγούδια καὶ βιολιὰ
Βαφτίσανε τὴ κοπελλιά...
Ὅλα τῆς πλάσης τὰ στοιχειὰ
Στὴ μοναξιά, στὴ μοναξιὰ
Στῆσαν ἕνα τρελλὸ χορὸ
Ἀόρατο καὶ φοβερὸ
Κι' ὡς τὸ ραντίζαν μὲ νερὸ
Τὸ νέο κορμὶ τὸ τρυφερὸ
Νὰ τρέμῃ ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιὰ
Στὸ φόβο του, καὶ στὸ χιονιὰ
Ἔξω ὁ ἀγέρας νὰ φυσᾶ
Καὶ τὰ πελάγη νὰ βογγοῦν
Μόλις ὁ ἥλιος νὰ φωτᾶ
Κι' οἱ ἀστραπὲς καθὼς περνοῦν
Μέσ' ἀπ' τὴν τρύπα τῆς σπηλιᾶς
Νάτα! ν' ἀστράφτουνε μὲ μιᾶς
Τὰ θάμματα, κι' οἱ ξωτικὲς
Νεράϊδες πράσινες κι' ὡχρὲς
Μὲ μάτια ὑγρά, μαλλιὰ μουντὰ
Χείλη ποὺ ἐκλείστηκαν σφιχτά...
Ἄγρια πετούσανε πουλιὰ
Ἀνήσυχα μέσ' στὴ σπηλιὰ
Παράξενα μὲ σαματᾶ
Χάμω κυλιόνταν ἑρπετά...
Καὶ μιὰ γρηά, νονὰ χλωμὴ
Γκρίζα καὶ μελαγχολικὴ
Πῆρε σιγὰ στὴν ἀγκαλιὰ
Τὴν κοπελιά, τὴν κοπελιά.
Κι' ἄρχισε νὰ τῆς τραγουδῇ
Ἔτσι σὰν τὸ μωρὸ παιδὶ
Νὰ τὴν κουνῇ, νὰ τὴν κουνῇ,
Μὲ μιὰ λυπητερὴ φωνὴ
—Ἀ τί φωνὴ λυπητερή!
Νὰ λέει καὶ νὰ παραληρῇ...
Τί ἔλεγε τάχα ἡ ξωτικιὰ
Κι' ἔκλαιγε τόσο ἡ κοπελιά;
Καθὼς ἐμύρωνε σκυφτὰ
Τό μέτωπό της τὸ πλατύ
Σὰν τί τῆς ἔλεγε στ' αὐτὶ
Κι' ἔκλαιγε, κι' ἔκλαιγε κι' αὐτή;
Κανεὶς δὲν τῶμαθε ποτές!
Καλές, κακές, οἱ ξωτικὲς
Μάγισσες, Μοῖρες, τί τὰ θὲς
Ποὺ τὴ Ζωή μας κυβερνοῦν
Καὶ πάει ὅπως αὐτὲς τὴν ποῦν!..

ΝΑΣΙΑ Μ. ΦΑΛΕΤΓΑ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΡΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΘ'. — Τὸ Ζαχαροπλαστεῖο

Τοὺς ἡσύχασα, καὶ τότε ἡ Ροζίνα φώναξε:

—Ἐγὼ θέλω νὰ παίξουμε Ζαχαροπλαστεῖο!

Αὐτὸ ἦταν τὸ παιχνίδι ποὺ διάλεγε. Καὶ τί περίεργο! ἤμουν βέβαιη πὼς μιὰ τέτοια ἰδέα θὰ τῆς ἐρχόταν. Γιατὶ στὴν κάμαρά μου ἔχω ἕνα μεγάλο κουτὶ γεμᾶτο μπομπόνια, πτὶ-φοὺρ καὶ σοκολάτες. Μοῦ τὸ χάρισαν προχτὲς ποὺ εἶχα τὴ γιορτή μου, μαζὶ μὲ διάφορα ἄλλα δῶρα. Τί καλά!

— Ναί, Ροζίνα μου, πολὺ ὡραῖο παιχνίδι, τῆς εἶπα. Μὰ νὰ ἰδοῦμε καὶ ποιοὶ ἄλλοι θέλουν νὰ πουλοῦν γλυκὰ ὄχι μόνο ἐσύ...

Ὤ, ἤθελαν πολλοί. Νὰ βάλω πάλι κλῆρο; Φασαρία καὶ χασομέρι. Τότε θυμήθηκα τὸν Ἀλφρέδο. Θὰ τοῦ ἄρεσε νὰ κάμῃ τὸ ζαχαροπλάστη καὶ αὐτὸ θἄταν μιὰ ἱκανοποίηση ποὺ τὸν εἶχα ξεχάσει πρωτύτερα.

Τοῦ τὸ ἐπρότεινα ἀμέσως, μὰ ὁ Ἀλφρέδος ἀρνήθηκε.

—Ὄχι, εἶπε, δὲν θέλω.

— Γιατί, Ἀλφρέδο;

— Δὲν πιστεύω νὰ μὲ τιμωρήσῃς καὶ μένα (ἐννοοῦσε τὸν Κουὶν-Κουὶν ποὺ κοιμόταν τώρα στὸ κρεββάτι του, κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι) μὰ βρίσκω πὼς αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἱκανοποίηση. Ξεχάστηκα εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας σωστά! Τὰ μέτρησα μὲ τὸ ρολογάκι μου. (Καμαρώνει πολὺ γι' αὐτὸ τὸ ρολογάκι. Τοῦ τὸ χάρισα ὅταν ἦταν ἄρρωστος μὲ ἵλαρά, δὲν ἔμαθε ὅμως ἀκόμα τὶς ὧρες καλὰ καὶ κάνει ὅλο λάθη).

— Καλά. Θἄχῃς μεγαλύτερη ἱκανοποίηση ἀπ' αὐτήν, γιατὶ σοῦ ἀξίζει. Θὰ σκεφθῶ καὶ θὰ σοῦ πῶ, περίμενε.

—Ἂς βάλουμε πάλι κλῆρο! ἄρχισαν νὰ φωνάζουν ὅλοι. Εἶναι τόσο διασκεδαστικό!

Ἔτσι εἶναι τὰ παιδιά: ἅμα μαθαίνουν κάτι καινούργιο, θέλουν νὰ

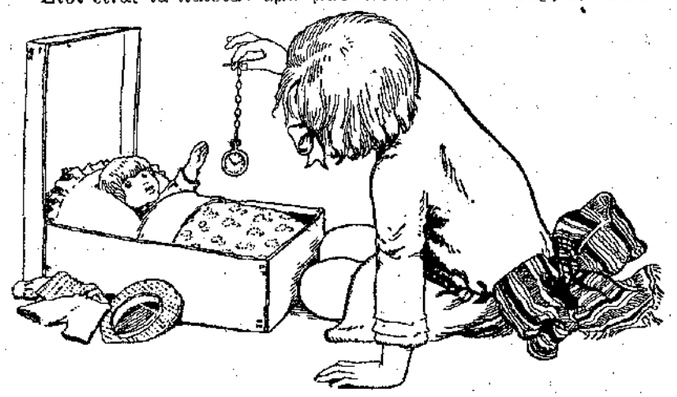

τὸ κάνουν ξανὰ καὶ ξανά, ὥς που νὰ τὸ βαρεθοῦν. Μὰ ἐγὼ ἐθύμωσα.

—Ὄχι, ὄχι! ἐφώναξα. Σιωπή! Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ διαλέξω ἐγώ. Λοιπόν, ἡ Γαλαζούλα θὰ γίνῃ πωλήτρια. Μαζὶ μὲ τὴ Ροζίνα, ἐννοεῖται.

—Ὤ! δυὸ κορίτσια! φώναξε ὁ Σαρλό.

— Μάλιστα, δυὸ κορίτσια. Στὰ καλὰ ζαχαροπλαστεῖα ὅλο κορίτσια ἔχουν γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Ἡ Γαλαζούλα, ἐννοεῖται, ἐνθουσιάστηκε. Ξέρετε ὅμως τί ρώτησε πρῶτα-πρῶτα ἡ μικρὴ αὐτὴ κοκέττα; Νὰ σᾶς τὸ πῶ:

— Καὶ τί φουστάνι θὰ βάλω;

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τὸν Καμύλκ, ἀπὸ τὰ Κάϊρο...

— Δὲν θυμοῦμαι...

Ὁ σκοπὸς τοῦ Ζαμπουκὸ ἦταν βέβαια νὰ κάμῃ τὸν Ἀντιφὲρ νὰ τοῦ ἀνοιχθῇ μόνος του καὶ νὰ τοῦ προσφέρῃ τὸ ἐμπόρευμά του, δηλαδὴ τὸ μῆκος του, χωρὶς νὰ τοῦ προσφέρῃ κι' αὐτὸς τὸ δικό του. Ἀκούγοντας ὅμως τὸ ὄνομα τοῦ Καμύλκ, ἔδειξε πὼς δὲν τοῦ ἦταν ὁλωσδιόλου ἄγνωστο καὶ πὼς προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῇ...

— Γιὰ σταθῆτε, ἔκαμε σιάζοντας πάλι τὰ γυαλιά του. Καμύλκ-πασὰς εἴπατε; ἀπὸ τὸ Κάϊρο;

— Ναί... ὁ Ρότσιλδ νὰ παθμε τῆς Αἰγύπτου... μὲ μεγάλη περιουσία... χρυσάφι, διαμάντια καὶ πολύτιμους λίθους...

— Ναί, ναί... κάτι θυμοῦμαι τώρα...

— Θὰ σᾶς εἰδοποίησε βέβαια πὼς τὸ μισὸ ἀπ' αὐτὴ τὴν περιουσία θὰ γινόταν κάποτε δικό σας.

— Ἔχετε δίκιο, κύριε Ἀντιφέρ! Κάπου θᾶχω φυλαγμένο αὐτὸ τὸ γράμμα.

— Κάπου;.. Ὥστε δὲν ξέρετε ποῦ εἶναι;

— Ὤ, ἔννοια σας, τίποτα δὲν χάνεται ἐδῶ μέσα. Θὰ τὸ βρῶ.

«Σὲ πνίγω, κακόμοιρε, ἂν δὲν τὸ βρῇς!» συλλογίσθηκε ὁ καπετὰν-Ἀντιφὲρ μ' ἕνα ἀθέλητο κίνημα τῶν χεριῶν ποὺ μαρτυροῦσε αὐτή του τὴ σκέψη.

— Μιλᾶτε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση μὲ τόση ἀδιαφορία! εἶπε, προσπαθώντας νὰ συγκρατηθῇ· μὰ γιατί; τόσο... τιποτένια σᾶς φαίνεται; Ἑκατὸ ἑκατομμύρια εἶν' αὐτά!

— Τί λόγος! ἔκαμε μ' ἕνα περιφρονητικὸ μορφασμὸ ὁ τραπεζίτης.

«Τὸν κανάγια! συλλογίσθηκε ὁ καπετὰν-Ἀντιφὲρ· τόσο πλούσιος λοιπὸν εἶναι;»

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἀλλάζοντας ὕφος, ὁ τραπεζίτης τὸν ρώτησε:

— Ὥστε σεῖς πιστεύετε σοβαρὰ τὴν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ;

— Τὴν πιστεύω, λέει; ἀποκρίθηκε ὁ καπετὰν-Ἀντιφέρ. Μὰ ὅσο πιστεύω καὶ τὴν Ἁγία Τριάδα!

Κι' ἐδῶ διηγήθηκε ὅλα ὅσα τοῦ εἶχαν συμβεῖ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφτασε στὸ Σαὶν-Μαλὸ ὁ ἀναμενόμενος ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ Θωμᾶ κι' ἀπ' αὐτόν, δηλαδὴ ὁ Μπὲν-Ὀμάρ, ἐκτελεστὴς τῆς διαθήκης τοῦ Καμύλκ-πασᾶ. Ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἄραξε στὸ νησάκι τοῦ κόλπου τοῦ Ὀμὰν καί, σκάβοντας μὲ τοὺς συντρόφους του κάτω ἀπ' τὸ βράχο μὲ τὸ διπλὸ Κ, ξέθαψε τὸ κουτάκι μὲ τὴν περγαμηνὴ ποὺ ἔγραφε τὸ μῆκος ἑνὸς ἄλλου νησιοῦ, καὶ ποῦ ὁ καπετὰν Ἀντιφὲρ ἔπρεπε νὰ τὸ ἀνακοινώσῃ στὸν τραπεζίτη Ζαμπουκό, στὴν Τύνιδα «διὰ τὰ περαιτέρω»...

Ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ δείχνῃ ἀδιαφορία, ὁ τραπεζίτης ἄκουσε αὐτὴ τὴ διήγηση μὲ προσοχὴ μεγάλη. Στὸ τέλος εἶπε:

— Ναί, πραγματικῶς... δὲν φαίνεται ἀμφίβολη ἡ ὕπαρξη αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ. Ἀλλὰ... τί συμφέρο εἶχε ὁ Καμύλκ-πασὰς νὰ ἐνεργήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο;

— Ποιὸς ξέρει! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντιφέρ. Δὲν μοῦ λέτε ὅμως... ἐσεῖς ἐγνωρίσατε ποτὲ τὸν πασά, ἀνακατευθήκατε στὴ ζωή του καὶ τοῦ προσφέρατε καμμία σπουδαία ἐκδούλευση;

— Βεβαιότατα! καὶ πολὺ σπουδαία μάλιστα!

— Μπορῶ νὰ τὴν μάθω;

Ὁ Ζαμπουκὸ τοῦ εἶπε μὲ λίγα λόγια τί ἐκδούλευση εἶχε προσφέρει στὸν Αἰγύπτιο κι' ὁ Ἀντιφὲρ συμπέρανε:

— Μὲ τὸ δίκιο του λοιπὸν θέλησε νὰ μοιράσῃ τὴν περιουσία του στοὺς δυὸ εὐεργέτες του, δηλαδὴ σὲ σᾶς καὶ στὸν πατέρα μου ἢ τὸν κληρονόμο του, ποὺ εἶμαι ἐγώ.

— Ναί... ποῦ ξέρετε ὅμως μὴν ὑπάρχουν κι' ἄλλοι;

— Κι' ἄλλοι; ποιοί; φώναξε ὁ Ἀντιφὲρ χτυπώντας τὸ γρόθο του στὸ τραπέζι. Μὴν τὸ λέτε αὐτό! Καὶ δυὸ... πολλοὶ εἴμαστε!

— Συμφωνῶ! ἀποκρίθηκε χαμογελώντας ὁ τραπεζίτης. Ἀκόμα μιὰ ἐξήγηση: γιατὶ ὁ ἀλεξανδρινὸς αὐτὸς συμβολαιογράφος σᾶς συνοδεύει ὅπου πᾶτε;

— Γιατὶ κατὰ τὴ διαθήκη, πρέπει νὰ εἶναι παρὼν ὅταν θὰ βρεθῇ ὁ θησαυρὸς καὶ θὰ πάρῃ γι' αὐτὸ τὴν ἀμοιβή του.

— Πόσα;

— Ἕνα τοῖς ἑκατό.

— Ἕνα τοῖς ἑκατό; Μπρὲ τὸν κατεργάρη!

— Ἔτσι τὸν λέω κι' ἐγώ, κύριε Ζαμπουκό, σ' αὐτὸ εἴμαστε συμφωνότατοι. Καί τώρα ποὺ τὰ ξέρετε ὅλα, δὲν ὑπάρχει λόγος, πιστεύω, νὰ μὴ φερθοῦμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον μὲ εἰλικρίνεια. Ἔχω τὸ μῆκος ποὺ βρῆκα στὸ νησάκι Νο 1, κι' ἔχετε, χωρὶς ἄλλο, τὸ πλάτος ποὺ θὰ μᾶς ὁδηγήσει νὰ βροῦμε τὸ νησάκι Νο 2.

— Ναί... ἔκαμε ὁ Ζαμπουκὸ μὲ κάποιο δισταγμό.

— Γιατί λοιπὸν καμωθήκατε, ἄμα ἤρθα καὶ σᾶς εἶπα τὸνομά μου, πὼς δὲν ξέρετε τίποτα;

— Ἁπλούστατα γιατὶ ἔπρεπε νὰ φανῶ ἐπιφυλακτικός. Δὲν μποροῦσα νὰ ξαναιχθῶ στὸν πρῶτο τυχόντα... Μὴ σᾶς κακοφαίνεται, κύριε Ἀντιφέρ, ἀλλὰ δὲν σᾶς ἐγνώριζα προσωπικῶς καὶ μποροῦσε νᾶσαστε κανένας ἄλλος, ξένος, ποὺ ἔπαιρνε τὸνομά σας γιὰ νὰ μὲ ἀπατήσῃ. Ἔπρεπε πρῶτα νὰ βεβαιωθῶ. Δὲν ἔχω δίκιο;.. Δοιπόν, ἔχετε τὸ χαρτὶ ποὺ σᾶς ὑποχρεώνει νὰ μὲ προσεταιρισθῆτε;

— Τὸ ἔχω.

— Νὰ τὸ ἰδῶ.

— Δεῖξτε μου καὶ σεῖς τὸ γράμμα. Ἡ ἀνταλλαγὴ πρέπει νὰ γίνῃ κανονικὰ καὶ συγχρόνως. «Χέρι μὲ χέρι» ποὺ λένε.

— Ὅπως θέλετε.

Ὁ τραπεζίτης σηκώθηκε, πῆγε στὸ χρηματοκιβώτιό του κι' ἄρχισε νὰ ξεκλειδώνῃ μυστικὰ συρτάρια. Ἐξαφνα, γύρισε στὸν Ἀντιφὲρ καὶ τὸν ρώτησε:

— Εἶσθε παντρεμένος;

— Ὄχι, κύριε Ζαμπουκό. Δὲν παντρεύθηκα ποτέ μου καὶ δὲν μετάνοιωσα γι' αὐτό.

Ὁ τραπεζίτης ἐξακολούθησε νἀνοιγοκλείνῃ καὶ νὰ ψάχνῃ. Ἀπὸ τὴν ἀπάντηση τοῦ Ἀντιφέρ, τὸ δεύτερο μέρος τὸν ἔκαμε νὰ συνοφρυωθῇ λιγάκι.

Καθὼς εἶπαμε, εἶχε μιὰν ἀδελφὴ ποὺ ἀποτελοῦσε ὅλη του τὴν οἰκογένεια. Λεγόταν Ταλισμὰ Ζαμπουκὸ καὶ ζοῦσε στὴ Μάλτα φτωχικὰ μὲ τὰ λίγα χρήματα ποὺ τῆς ἔστελνε ὁ ἀδελφός της. Ἄσχημη καὶ χωρὶς προῖκα στὰ νιάτα της, δὲν εἶχε παντρευθεῖ καὶ τώρα ἦταν μιὰ γεροντοκόρη σχεδὸν πενηντάρα. Ἀλλὰ νά, παρουσιαζόταν εὐκαιρία νὰ τὴν παντρέψῃ ὁ ἀδελφός της. Ἂν τῆς ἔδινε αὐτὸν τὸν καπετὰν-Ἀντιφέρ, τὸν ἐπίσης ἡλικιωμένο, ὁλάκερη ἡ περιουσία τοῦ Καμύλκ δὲν θὰ ἔμενε... στὴν οἰκογένεια; Αὐτὸ τὸ σχέδιο εἶχε συλλάβει ὁ φιλοχρήματος τραπεζίτης γιὰ νὰ... ἐξουδετερώσῃ τὸν συγκληρονόμο του, καὶ τὸ μελετοῦσε πρὸ πολλοῦ. Ἡ Ταλισμὰ βέβαια θὰ δεχόταν τὸν γαμπρὸ καὶ μὲ κλειστὰ μάτια, ἀφοῦ θᾶταν ἐκλογὴ τοῦ ἀδερφοῦ της ποὺ τὴν ἐξουσίαζε. Θὰ δεχόταν ὅμως νὰ παντρευθῇ τὴν ἄγνωστη Μαλτέζα κι' ὁ Ἀντιφέρ; Γιατὶ ὄχι! Στὴν ἐξουσία του δὲν τὸν εἶχε τώρα κι' αὐτὸν ὁ τραπεζίτης καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ ὁποιους ὅρους ἤθελε;

Ἄφησε τὸ ψάξιμο στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ γύρισε ἥσυχα στὴ θέση του.

— Μὰ τί περιμένετε; τὸν ρώτησε ὁ Ἀντιφὲρ μὲ ἀπορία καὶ σχεδὸν μὲ θυμό.

Καὶ συλλογίσθηκε: «Τὰ ἴδια τοῦ Μπὲν-Ὀμὰρ θᾶχω καὶ μὲ τοῦτον ἐδῶ;». Καὶ ποῦ νἄξερε τί θὰ εἶχε!..

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΦΤΙΣΙΑ

— Αἴ γιόκα μου! Μὴν πειράζεις τὰ λουλούδια. Νὰ μὲ βλέπεις μοναχὰ ποὺ θὰ στολίσω τὰ βάζα. Πρέπει νὰ κάμωμε πολὺ ὡραῖο τὸ σαλόνι σήμερα. Ναί, χρυσό μου; Μὰ τὸ «χρυσό μου» δὲν ἀκούει λόγια. Ἔχει τὴ γνῶμη πὼς πρέπει ν' ἀνακατεύεται σ' ὅλα, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ φασαρία γίνεται γιὰ χάρη του Ἁπλώνει τὸ χεράκι κι' ἁρπάζει τὸ πιὸ κόκκινο τριαντάφυλλο. Μὰ ἔν' ἀγκάθι τοῦ τρυπᾶ τὸ δάκτυλο. Τὸ ἀφήνει κάτω καὶ κοιτάει τὴ μαμμά. Ἡ μανούλα γελᾶ. Χαμογελάει κι' αὐτὸ καὶ παίρνει ἕνα κρινάκι. Τὸ φέρνει στὸ στόμα καὶ τὸ ρίχνει κάτω μὲ ἀηδία. Πφ! Γοῦστο ποὺ σοῦ τὸ ἔχουν ὅλοι αὐτοί οἱ ἄνθρωποι ποὺ περπατοῦν μὲ δυὸ πόδια. Στολίζουν τὶς κάμαρες μὲ πράγματα ποὺχουν τόσο ἄσχημη γεύση. Καὶ κρύβουν σὲ ντουλάπια ὅλα τὰ ὡραῖα πράγματα: Τὶς σοκολάτες, τὰ μπισκότα, τὶς κρέμες!..

Μὰ ἡ ὥρα περνᾶ, τὸ σαλόνι, τὸ χώλ, ἡ κρεββατοκάμαρα ὅλα στολίστηκαν καὶ γέμισαν. Ντοντέλες, κεντήματα, λουλούδια, χαλιά, καρέκλες. Ἤρθαν οἱ κουμπάροι, οἱ καλεσμένοι. Ἡ κολυμπήθρα ἔρχεται, Τώρα περιμένουμε τοὺς παπάδες μονάχα καὶ τὸ ἐπιτελεῖο τους: Διάκο, ψάλτες, παιδιά. Νά τους. ἀνεβαίνουν βιαστικά, ξεφυσώντας.

— Σᾶς ἀργήσαμε.

Ἑτοιμάζομαι ν' ἀνοίξω τὸ στόμα νὰ πῶ πὼς δὲ μᾶς ἐπείραξε καθόλου ἡ ἀργοπορία, μὰ ἡ κουμπάρα προλαβαίνει.

— Ναί, ἀρκετά.

Σταματῶ. Ὁ ρόλος μου τελείωσε. Ἄλλοι ἔχουν τώρα τὰ πρωτεῖα.

— Φέρτε τὸ παιδὶ στὴν κάμαρα. Θὰ γίνῃ ἡ κατήχηση.

— Ἐσεῖς θὰ τὸ βουτήσετε, παπᾶ μου; Σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ κρατᾶτε σφιχτά. Γλυστράει πολύ.

Ὁ παπᾶς κουνάει τὸ κεφάλι μὲ δυσπιστία. Μπά! Σπουδαῖο πρᾶγμα! Αὐτὸς ἔχει βαφτίσει καὶ χρονιάρικα καὶ μεγαλύτερα παιδιά. Καὶ παχειά, ἀσήκωτα. Ὄχι σὰν αὐτὸ τὸ μυγοχάφτη...

Ἡ κατήχηση τελείωσε. Οἱ παπάδες ψάλλουν μέσα, ὅσο γδύνεται ὁ μικρούλης. Ἄχ! τί χαρά του, Ἐλεύθερος ἀπ' ὅλα τὰ ροῦχα ποὺ τοῦ σκλάβωναν τὶς κινήσεις. Ἑτοιμάζεται νὰ πάρῃ βόλτα τὸ κρεββάτι, μὰ... τὸν ζητοῦν.

— Τὸ παιδί. Φέρτε τὸ παιδί.

Ἡ μαμμὴ τὸ τυλίγει στὸ κουβερτάκι του καὶ τὸ πάει, τί ὡραῖα! Φῶτα ποὺ λάμπουν, κόσμος πολύς. Μ' αὐτὸ σταματάει τὸ βλέμμα καὶ χαμογελᾶ στοὺς φίλους του; τὸν ξάδερφό του τὸ Μίμη, ποὺ στέκει μπροστά του, ἀσπροπρόσωπος σὰν τριαντάφυλλο, καὶ τὴ Θεανὼ τὴ μελαχροινὴ γειτονοπούλα μὲ τὰ μαῦρα, τὰ ὁλόγλυκα μάτια. Τοὺς ἁπλώνει τὰ χέρια μὰ ὁ παπᾶς τὸν διακόπτει.

— «Βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, Γεώργιος, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.»

Καλὰ τὰ κατάφερε ὁ παπᾶς. Ἤταν ξαφνικὸ καὶ ὁ μικρὸς δὲν ἐπρόφθασε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του. Εὐχαριστημένος ὁ παπᾶς, ἑτοιμάζεται νὰ τὸν ξαναβουτήσῃ. Μ' ἀδύνατο, τὸ θηρίο τώρα, ἀντιστέκεται μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Στριφογυρίζει, ξεγλυστράει. Κι' ὁ παπᾶς, ἀπελπισμένος τὸν ραντίζει γιὰ δεύτερη καὶ τρίτη φορὰ στὸ κεφάλι, ὅπως τὴν ἐποχὴ βαπτίσματος τῶν πρώτων χριστιανῶν.

Τὸ μυστήριο τελείωσε. Ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ νονοῦ, παίρνω τὸ παιδί μου «μυρωμένο, βαφτισμένο», σωστὸ πιὰ χριστιανό. Μαζὶ μὲ τὴ μαμμή, προσπαθοῦμε νὰ τὸ ντύσουμε. Δύσκολη δουλειὰ μ' αὐτὸ τὸ ζωηρό, τὸ ἀεικίνητο πλάσμα.

— Μὰ τί εἶναι αὐτό; τοῦ βάζω τὸ ἕνα παπούτσι, κλωτσάει, τοῦ βάζω τὸ ἄλλο, ρίχνει τὸ πρῶτο. Πῶς τὸ ντύνετε σεῖς, αὐτὸ τὸ θηρίο;

Θέλω ν' ἀπαντήσω πὼς τὸ γλυκό μου θηρίο πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα τὸ ντύνω καὶ τὸ ξεντύνω. Μὲ φασαρία πάντα. Μὰ οἱ μανούλες ξέρουν χιλιάδες τέχνες. Μὰ σωπαίνω. Κοιτάζω μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ συγκίνηση τὸ «Γιῶργο» μου. Παιδάκι μου! Ὠμόρφηνες τόσο πολὺ μέσα σ' ἕνα τέταρτο. Ἔγινες πιὸ δικός μου κι' ὅμως σὲ σέβομαι, παιδί μου, μυρωμένο, βαφτισμένο. Ἡ Θεία Χάρη μπῆκε στὴ ψυχούλα σου κι' ἡ ὀμορφιά της ἁπλώθη στὴ μορφή σου. Ἐγὼ ποὺ χθὲς ἀκόμα ἔλεγα πὼς δὲ μπορῶ νὰ σἀγαπήσω πιότερο, νοιώθω καινούρια κύματα στοργῆς νὰ πλημμυρίζουν τὴν ψυχή μου. Ὁλόγλυκο παιδί μου!

ΕΛΕΝΗ ΡΕΣ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΓΙΑ... ΝΑ ΣΠΑΣΕΤΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΣΑΣ!

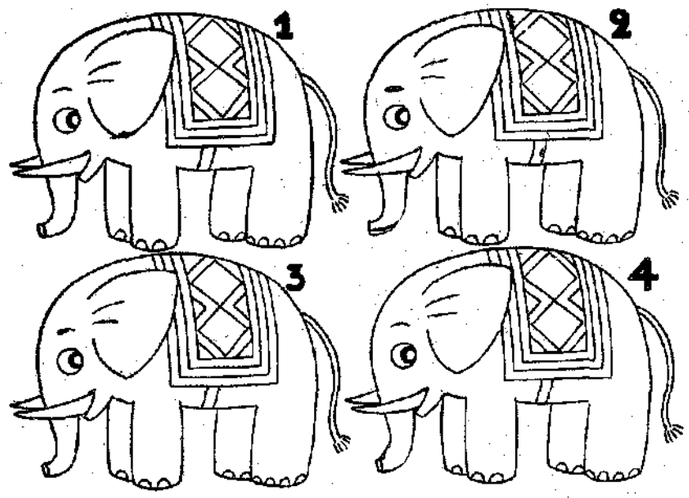

Τοὺς βλέπετε αὐτοὺς τοὺς τέσσερες ἐλέφαντες; Εἶναι ὅλοι ὅμοιοι κι' ἀπαράλλακτοι, σὰν τετράδυμα, θὰ πῆτε. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι. Οἱ δύο εἶναι ἐντελῶς ὅμοιοι, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι δύο ἔχουν μιὰ μικρὴ διαφορὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διαφορετικὴ ὁ καθένας. Ποιά; Δὲν σᾶς τὴ λέω. Θὰ ψάξετε νὰ τὴν βρῆτε. Τὸ μόνο ποὺ θὰ σᾶς πῶ εἶναι πὼς ἡ διαφορὰ εἶναι σχεδὸν ἀθέατη καὶ μόνον ἂν συγκρίνετε ὅλους τοὺς ἐλέφαντες μεταξύ τους θὰ τὴν ἀνακαλύψετε.

Ο ΑΝΑΡΙΑΣ

Γ. Γ. Στὸ μεθεπόμενο φύλλο θὰ σᾶς φανερώσω τὸ μυστικό.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΥΨΕΙΣ

Ὁ Κωστάκης εἶχε ξεκινήσει ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ σπίτι του μὲ βαρειὰ καρδιά. Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ κάμῃ τὸν ἄρρωστο ἀλλὰ ἤξερε πὼς δὲν θὰ τὰ κατάφερνε καλά. Δὲν εἶχε γράψει οὔτε μελετήσει τὰ μαθήματά του κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ πάῃ σχολεῖο. Εἶχε κάμει μερικὰ βήματα, ὅταν ἔξαφνα παρετήρησε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου κάμποσα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του ποὺ ἔπαιζαν βώλους.

Ἔκπληκτος τὰ ἐπλησίασε καὶ ρώτησε:

— Μπά! δὲν ἔχετε σχολεῖο σήμερα τὸ πρωῒ;

Ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσουν ὅμως ἐκεῖνα ξεκαρδίστηκαν στὰ γέλια. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Κωστάκης ἐξακολουθοῦσε νὰ τοὺς κοιτᾶ περίεργος, τοῦ ἐξήγησαν:

— Μπορεῖ νὰ ἔχῃ σχολεῖο γιὰ τοὺς ἄλλους. Σὲ μᾶς ταιριάζουν τὰ παιγνίδια.

—Ἄχ! τί ὡραῖα, νὰ μποροῦσα κι' ἐγὼ νὰ κάμω τὸ ἴδιο, τοῦ ξέφυγε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

— Καὶ ποιὸς σ' ἐμποδίζει; τὸν ρώτησε τὸ ζωηρότερο ἀγόρι τῆς παρέας· στὸ χέρι σου εἶναι νὰ καθήσῃς ἐδῶ, ἂν τὸ θές.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Κωστάκης, μελαγχολικά, ἀλλ' ἂν μὲ τσακώσουν; ἂν καταλάβουν πῶς δὲν πῆγα σχολεῖο:

—Ἀνοησίες, φώναξαν τἄλλα παιδιά. Ἐμεῖς πόσες καὶ πόσες φορὲς τὸ ἔχουμε σκάσει καὶ ἐντούτοις ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ μᾶς καταλάβουν.

Ὁ μικρὸς Κωστάκης δίσταζε ἀκόμη.

Τί νὰ κάμῃ; Ἂν ἀκολουθοῦσε τὸ παράδειγμα τῶν παιδιῶν θὰ ἔπαιζε βώλους, μαζί τους θὰ διασκέδαζε πολύ: ἂν ἐπήγαινε σχολεῖο δὲν θὰ ἄκουγε ἄλλο τίποτα παρὰ μαλώματα, ἐφ' ὅσον δὲν εἶχε μελετήσει τὰ μαθήματά του. Τί νὰ κάμῃ;

Τὰ παιδιὰ εἶχαν ξαναρχίσει τὸ παιχνίδι τους κι' ὁ Κωστάκης ἐξακολουθοῦσε νὰ τοὺς κοιτάζει σκεπτικός.

Λίγο-λίγο ἄρχιζε νὰ τὸν τραβᾶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ παιχνιδιοῦ καὶ ἐγύρευε μ' ἕνα σωρὸ δικαιολογίες νὰ κατασιγάσῃ τοὺς φόβους του. Γιατὶ νὰ μὴν μπορεῖ κι' ἐκεῖνος νὰ τοὺς μιμηθῇ; Τί θὰ πάθαινε; Πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν. Ὅλες ἡ παλιές του ἀνησυχίες τοῦ φαίνονταν φανταστικές, παιδιάστικες. Πῶς εἶχε δειχθεῖ δειλὸς ἐμπρὸς στὰ ἄφοβα ἐκεῖνα παιδιά!

Τέλος πῆρε τὴν ἀπόφασή του, πέταξε τὴν σάκκα του σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἀνακατεύθηκε μὲ τοὺς ἄλλους στὰ παιχνίδι...

Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ τὰ παιδιὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ρίχνουν τοὺς βώλους. Ἐντούτοις ἕνα βάρος πίεζε τὴν καρδιὰ τοῦ μικροῦ μαθητῆ, ποὺ λίγο-λίγο γινόταν ἀνυπόφορο.

Κάθε τόσο γύριζε νὰ κοιτάζῃ στὴν στροφὴ τοῦ δρόμου, ἀνήσυχος, φοβισμένος, νομίζοντας πὼς θὰ δῇ νὰ ξεπροβάλλῃ ἔξαφνα ὁ πατέρας του ἢ κανένας γνωστός. Εὐτυχῶς ὅμως κανεὶς δὲν φάνηκε ὅλο τὸ πρωῒ στὸν ἐρημικὸ ἐκεῖνο δρόμο. Κι' ἐνῶ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος, τοὐναντίον ἡ ἀνησυχία του εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφο. Γιατὶ τώρα ποὺ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος φόβος ἄρχιζε νὰ ξυπνᾶ ἡ συνείδηση. Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ γυρίσῃ σπίτι του νὰ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα του καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμη, ἀλλὰ ντρεπόταν.

Ὁ κώδων τοῦ σχολείου ἐκτύπησε μεσημέρι. Γιὰ πρώτη φορὰ τοῦ φάνηκε πὼς ἡ φωνή του ἀντηχοῦσε θυμωμένη σὰν νὰ τὸν μάλωνε: «Τί κακὸ παιδί! γιατὶ τὸ ἔκαμες αὐτό;» Ἀναστατωμένος πῆρε τὴν σάκκα του καὶ σχεδὸν τρέχοντας ἔφθασε σπίτι του.

Ἡ μητέρα του τοῦ εὐχήθηκε τὸ «καλῶς ὥρισε» ἀλλὰ τρόμαξε ὅταν εἶδε τὸ χλωμό του πρόσωπο.

— Τί ἔχεις; τὸ ρώτησε.

— Τίποτα, ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ τρεμάμενη φωνή.

Σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἀντικρύζοντας τὸ γλυκὸ καὶ θλιμμένο βλέμμα τῆς μητέρας του δὲν βάσταξε πιά. Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της καὶ κλαίγοντας τῆς ὁμολόγησε τὸ σφάλμα του. Κι' ὅταν εἶδε στὸ πρόσωπό της τὸ ἴδιο γλυκὸ χαμόγελο, ὅταν ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα της τὰ λόγια τῆς συγγνώμης ἔνοιωσε τὸ βάρος νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν καρδιά του καὶ ὁρκίσθηκε στὴν μητέρα του καὶ στὸν ἑαυτόν του πὼς ποτὲ δὲν θὰ τὸ ξανάκανε πιά.

Αὐγερὴ [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ δάσκαλος:—Γιατί, Τάκη, ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας λέγεται πρωτόκλητος;

Ὁ Τάκης:—Γιατὶ λήγει εἰς *ας*. Καὶ τὰ ἀρσενικὰ ποὺ λήγουν εἰς *ας* εἶναι τῆς πρώτης κλίσεως.

Αἰώνιος Θρῦλος

***

— Ποιὰ εἶναι, Μιχαλάκη, ἡ συντομωτέρα ὁδὸς μεταξὺ δύο σημείων.

Καὶ ὁ συγχρονισμένος Μιχαλάκης:

—Ἡ ἀεροπορική!

Ἀπ. Σ. Ἀντωνίου

***

Τὸ ***Πειραιωτάκι*** στὴν ἐρώτηση τῶν Μ. Μυστικῶν. «Ποῖον εἶδος ἀναψυχῆς προτιμᾶτε;», ἀπαντᾶ: «Τὸ κυνήγι, ἂν καὶ εἶμαι ἀνθρωπιστής»!

Δάκρυ Ψυχῆς

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ. ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

(*Βλ.* «*Διάπλασιν*» *τοῦ 1935, φυλλ. 34*)

Τὸ κείμενο τοῦ κρυπτογραφικοῦ

Ψαράκι ποὺ ὅ,τι κι' ἂν βρεθῇ
Ὀρέγεται νὰ τὸ γευθῇ
καὶ μὲς στὸ ρέμμα τὸ βαθὺ
κυνηγητὸ τοῦ χάνει,
μιὰ μέρα θὲ νὰ γελαστῇ
ἀπὸ τ' ἀγκίστρι θὰ πιασθῇ
καὶ θάμπῃ στὸ τηγάνι

Τὸ ἀλφάβητο τοῦ κρυπτογραφικοῦ

Α = +	Ι =]	Ρ = 3
Β = —	Κ = 0	Σ = 2
Γ = ×	Λ = 9	Τ = 1
Δ = :	Μ = 8	Υ = <
Ε = =	Ν = 7	Φ = >
Ζ = (	Ξ = 6	Χ = α
Η =)	Ο = 5	Ψ = β
Θ = [	Π = 4	Ω = γ

Τὸ κρυπτογραφικὸ αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ἀρκετὰ δύσκολο καὶ γι' αὐτὸ ἐλάχιστοι ἔλαβαν μέρος. Ἀπ' αὐτοὺς οἱ περισσότεροι ἀκολούθησαν τὸ καθιερωμένο σύστημα. Μέτρησαν δηλαδὴ ποιὰ σημεῖα συναντιόνταν συχνότερα στὸ κρυπτογραφικό, τὰ παρέβαλαν κατόπιν μὲ τὰ γράμματα ποὺ συναντιῶνται συχνότερα στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἀπ' αὐτὸ βοηθήθηκαν γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὸ σύστημα μὲ τὸ ὁποῖον ἦταν καμωμένο τὸ ἀλφάβητο καὶ νὰ διαβάσουν τὸ κείμενο. Δικό του, πρωτότυπο σύστημα χρησιμοποιεῖ ὁ *Σαρπηδών*, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἔκθεσή του εἶναι πολὺ ἐκτενὴς καὶ μὲ τὸν περιωρισμένο χῶρο ποὺ ἔχουμε δὲν μπορῶ νὰ τὴν δημοσιεύσω. Τὸν συγχαίρω ὅμως γιὰ τὴν ὀρθή του κρίση καὶ γιὰ τὸ μαθηματικὸ μυαλό του. Δικό της σύστημα ἐπίσης ἀκολουθεῖ καὶ ἡ ***Χρυσῆ Πεταλουδίτσα*** καὶ μποροῦμε νὰ ποῦμε κι' ὁ *Δόξης Στέφανος* (βασιζόμενος ἐπάνω σ' ἕνα λάθος) ποὺ τὸ παρετήρησαν καὶ οἱ ἄλλοι. ὅτι δηλ. σ' ἕνα σημεῖο ἀντὶ νὰ μπῇ [εἶχε μπεῖ (.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤ. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Σαρπηδών*** [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Χρυσῆ Πεταλουδίτσα*** [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἀρχιτεμπέλης*** [16Ε], ***Δόξης Στέφανος*** [15Ε], ***Δοξασμένο Τριπολιτσοτάκι*** [15Ε].

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*** [20Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Σπίθα*** [16Ε]

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ***Στέφανος τῆς Δόξης*** [14Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 29 Ἰουλίου 1936

Ο Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ «Διάπλασιν», διοργάνωσε δισεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20΄ μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9, 20΄) πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ Διαγωνισμοί.

«Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ-ΕΛΕΝΗΣ

Ὁ ***«Μπάρμπα - Μακροπόδης»*** ἐτελείωσε κι' ἀπὸ σήμερα ἀρχίζει νέο μυθιστόρημα ποὺ θὰ βαστάξῃ ὣς τὸ τέλος τοῦ χρόνου. Εἶναι ἡ ***«Μικρὴ Ρωσίδα τῆς Ἁγίας-Ἑλένης»*** τοῦ Jean Rosmer, μεταφρασμένο κι' αὐτὸ ἀπὸ τὴ δ. Γεωργία Ταρσούλη, μὲ πολλὲς εἰκόνες. Καὶ μόνο ἀπὸ τὸν τίτλο, καὶ μόνο ἀπὸ τὴν εἰκόνα του ὅπου φαίνεται ὁ Ναπολέων, μαντεύετε ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Μεγάλου Αὐτοκράτορα κι' ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἐπεισόδια τῆς Ἐποποιΐας ποὺ συντάραξε μιὰ φορὰ τὸν κόσμο καὶ τελείωσε στὸν ἔρημο βράχο τῆς Ἁγίας-Ἑλένης. Θὰ σᾶς διασκεδάσῃ καὶ θὰ σᾶς συγκινήσῃ. Εἶναι τὸ ἀλλοιώτικο, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπίσης ὡραῖο, ποὺ ἔπρεπε νὰ διαδεχθῇ τὸν «Μπάρμπα-Μακροπόδη».

Μαίρη Κουτσούκου, σοῦ ἀπαντῶ μὲ τὄνομά σου γιατὶ δὲν σημειώνεις ψευδώνυμο στὸ γράμμα σου. Μὴν ἀνησυχῇς, σὲ νοιώθω πολὺ καλὰ κι' ἔχεις ὅλη μου τὴν ἀγάπη. Μπορεῖς νὰ μοῦ τὰ λὲς ὅλα ἐλεύθερα καὶ νὰ ζητῇς γιὰ τὸ κάθε τι τὴ συμβουλή μου. Σήμερα θὰ σὲ συμβούλευα νὰ μελετᾷς περισσότερο ἑλληνικὰ καὶ μαθηματικά, μὰ τὸ θεωρῶ περιττὸ ἀφοῦ τὸ ἀναγνωρίζεις καὶ μόνη σου πὼς τίποτα δὲν γίνεται χωρὶς μελέτη. Μὲ χαρὰ θὰ σὲ γνωρίσω ὅταν θὰ ἔλθῃς στὴν Ἀθήνα, καθὼς κι' ὁ κ. Φαίδων ποὺ δὲν ἔχεις ἀφήσει βιβλίο του ἀδιάβαστο ἀπὸ τὴν «Ἀδελφούλα» ὣς τὴ «Λίζα». Ναί, νὰ μοῦ στέλνῃς καὶ κομμάτια σου γιὰ τὴ Σελίδα. Δὲν θὰ πηγαίνουν στὴν «κόλαση», ἀφοῦ τὸ πρῶτο πῆγε κιόλα στὸν «παράδεισο». Θὰ πῇς μὲ Γ. Μὰ ὅπως σοῦ εἶπε κι' ἡ μανούλα, σιγὰ-σιγὰ τὸ Γ γίνεται Β καὶ τὸ Β γίνεται Α —γιατὶ τὸ Α εἶναι τὸ ἀνώτερο—ὅπως σιγὰ-σιγὰ κι' ἡ ἀγουρίδα γίνεται μέλι.

Πάντα θὰ βρίσκῃς θέμα νὰ μοῦ γράφῃς, ***Ἀστιδέα***, φτάνει νὰ βρίσκῃς ὄρεξη καὶ καιρό. Βλέπουμε τόσα πράγματα καθημέρα, ἔχουμε τόσες ἐντυπώσεις καὶ μᾶς γεννιοῦνται τόσες ἀπορίες!.. Τὰ Δημοψηφίσματα καταργήθηκαν γιατὶ ἐλάχιστοι λάβαιναν μέρος σ' αὐτά· ποὺ θὰ πῇ πὼς τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχασαν τὸ ἐνδιαφέρο τους. Ἀφοῦ λοιπὸν φάνηκε πὼς τὰ παιδιὰ δὲν τὰ θέλουν, γιατὶ ἐγὼ νὰ τοὺς τὰ ἐπιβάλλω; Δὲν ἦταν δὰ καὶ τίποτα σπουδαῖο, ὠφέλιμο, ὅπως οἱ ἄλλοι Διαγωνισμοί. Γιὰ τὶς «Κυριακὲς» ναί, τὸ παραδέχουμαι, εἶναι μιὰ ἔλλειψη. Ἀλλ' ἀφοῦ τεμπέλιασε ὁ Ἀνανίας κι' ἐγὼ εἶμαι ἀδιάθετη, ποιὸς νὰ τὶς κάνῃ; Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονή, κι' ἅμα ξεκουραστῶ λίγο καὶ δυναμώσω, θὰ τὶς ξαναρχίσω.

Χαίρω, ***Γελαστὲ Ὑπολοχαγέ***, ποὺ θὰ πᾷς στὸ Βερολῖνο νὰ ἰδῇς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας. Δὲν πειράζει ποὺ δὲν ξέρεις καλὰ γερμανικά. Αὐτὸ δὲν θὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ ἰδῇς ὅ,τι πρέπει καὶ νὰ πάρῃς μὲ τὴ φωτογραφικὴ μηχανή σου τὰ κυριώτερα καὶ τὰ ὡραιότερα. Ἐλπίζω νὰ σοῦ πετύχουν οἱ φωτογραφίες καὶ νὰ μοῦ στείλῃς καὶ μένα νὰ δημοσιεύσω μερικές. Καὶ τὶς ταξιδιωτικές σου βέβαια ἐντυπώσεις μπορεῖς νὰ τὶς γράψῃς γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας. Ἐννοεῖται ὅμως πὼς θὰ δημοσιευθοῦν ἂν εἶναι καλογραμμένες.

Λαμπρὸς ὁ βαθμός σου, ***Πλουτάρχη***, καὶ σὲ συγχαίρω. Καλὰ κάνεις ποὺ θὰ πᾷς τώρα σὲ δημόσιο Γυμνάσιο καὶ σοῦ εὔχομαι κάθε ἐπιτυχία στὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις. Ὅσο γιὰ τὶς καλὰς φίλες ποὺ ἀφίνεις στὸ ἰδιωτικό, θὰ τὶς βλέπῃς πάλι τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτές. Ἀφίνω δὰ ποὺ θὰ πιάσῃς κι' ἄλλες στὸ δημόσιο... Τώρα περιμένω γράμμα σου ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ τὸ κομμάτι σου γιὰ τὴ Σελίδα. Ἡ μελέτη δὲν εἶναι πάλι τέτοια ποὺ νὰ μὴ σοῦ ἀφήσῃ καιρὸ ὅλο τὸ καλοκαίρι.

Ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου παραθερίζει ἡ ***Ροζελάντια*** μοῦ γράφει: «Τώρα λαβαίνω ἐδῶ καὶ τὸ φυλλάδιό σου καὶ δὲν μοῦ λείπει τίποτα. Δὲν πειράζει ποὺ εἶναι ὀκτασέλιδο. Ἐμεῖς σὰγαποῦμε ὅπως κι' ἂν εἶσαι. Φτάνει ποὺ ξεκουράζεσαι λίγο ἀπὸ τὸ βαρὺ ἔργο σου. Ἐμεῖς πῶς ξεκουραζόμαστε τὸ καλοκαίρι;» Πόσο μὲ συγκινοῦν τὰ στοργικὰ αὐτὰ λόγια!—Ναί, στὰ «Ἀθηναϊκὰ Νέα» ὁ κ. Φαίδων δημοσιεύει τώρα ὡς μυθιστόρημα τὴν ἱστορία τῆς περίφημης γάτας του Χιονίας. Ἀλλὰ εἶναι περιττὸ νὰ τὴν παρακολουθήσῃς ἀφοῦ ἐσύ, δέκα χρόνια τώρα συνδρομήτρια, τὴν ξέρεις ὅλη ἀπὸ τὶς «Ἀθην. Ἐπιστολὰς» ποὺ ἔγραφε κατὰ καιρούς· κι' ἔπειτα ἡ ἱστορία αὐτή, γραμμένη γιὰ μεγάλους, δὲν θὰ σ' εὐχαριστοῦσε καὶ τόσο πολύ. Δηλαδὴ θὰ σὲ κούραζε ὅπως ἡ «Μητέρα».

Περίεργο μοῦ φαίνεται, ***Παράξενη Μικρούλα***, πῶς δὲν ἀπάντησα σὲ γράμμα ποὺ ἔλαβα, ἀφοῦ, καθὼς λές, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες. Μὴ σοῦ διέφυγε καμμιὰ ἀπάντηση; Ἤ, ἂν δὲν ἔγραφες πολλά, μὴν περιωρίσθηκα στὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου; Πιστεύω πὼς πολὺ θὰ σὲ ἱκανοποίησε τὸ τέλος τοῦ «Μπάρμπα-Μακροπόδη». Ὄχι, γιὰ «ὁλικὴ» ἔκλειψη μὴ φοβᾶσαι. Αὐτὴ ἡ «μερικὴ» μόνο ἐκρίθηκε ἀναγκαία καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ τὴ δέχεσαι μὲ ὑπομονή. Πολὺ καλὸς ὁ βαθμός σου· μὴ δίνῃς καὶ τόση σημασία στὰ δέκατα, ἀλλὰ νὰ εἶσαι εὐχαριστημένη νὰ πάρῃς καὶ τοῦ χρόνου τὸν ἴδιο. Χαιρετισμοὺς καὶ περχστικὰ τῆς ἀδελφῆς σου.

Διάνα, θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου. Πότε μοῦ ἔστειλες Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ σοῦ εἶπα πὼς «θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά της»; Μὴν ἐννοεῖς αὐτὴ ποὺ ἔχεις ὑποβάλει μὲ τὸ παλιό σου ψευδώνυμο στὸν 276ο Διαγωνισμό; Ἀλλ' ἀπ' αὐτὴν παίρνω καὶ σοῦ δημοσιεύω μιὰ Ἄσκηση κάθε μῆνα. Κι' ἔτσι κάνω γιὰ ὅλες τὶς Συλλογὲς τοῦ Διαγωνισμοῦ. Ὁλάκερη δὲν δημοσιεύθηκε ἀκόμα καμμιά. Εὖγε, πολὺ καλὸς ὁ βαθμός σου. Καὶ χαίρω ποὺ θὰ μοῦ γράφεις τώρα συχνά.

Πολὺ εὐχάριστα μοῦ γράφει ὁ ***Στέφανος τῆς Δόξης***: Τὰ Βραβεῖα στὸ Γυμνάσιο τῆς πόλης του τὰ πῆραν ὅλο Διαπλασόπουλα· ὁ ***Ἀγγουρολογιώτατος***, ἡ ***Δημομονημένη Ἐλπὶς*** κι' ὁ ἴδιος ὁ ***Στέφανος τῆς Δόξης***. Ἐγκάρδια συγχαρητήρια. Δέχομαι ὅμως κι' ἐγὼ γιὰ τὴν ἐπίδοση αὐτὴ τῶν παιδιῶν μου ποὺ τόσο μὲ τιμᾷ.

Μὲ πληροφοροῦν ἀπὸ τὸν Ραδιοφ. Σταθμὸ τοῦ Μπάρι πῶς ἔστειλαν τὰ δῶρα σ' ὅλους τοὺς βραβευθέντας κι' ἐπαινεθέντας στὸν τελευταῖο Διαγωνισμό, ἀπ' εὐθείας στὄνομά τους καὶ μὲ τὶς σχετικὲς ἀφιερώσεις. Τώρα θὰ προκηρυχθῇ νέος Ραδιοφωνικὸς Διαγωνισμός.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μαγεμένο Βασιλόπουλο, ἀ. (!!) Μαγεμένη Βασιλοπούλα, κ. (;;) Χρυσὸς Βασιλεύς, ἀ. (ΝΠ). Μικρὴ Ἄγνωστη, κ. (ΙΑ). Κάππα-Κάππα, κ. (ΚΚ). Μέγας Ἀλέξανδρος, ἀ. (ΚΑ), Νιρβάνα, κ. (!!). Οὐρανὸς Πολύφωτος, ἀ. (τουτέστιν;;;). Ἄριστος, ἀ. (;;!). Ἀγριοκόριτσο, κ. (;;). Λεβεντόπουλο, ἀ. (ΓΚ). Νέλσων, ἀ. (;;).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Διπρόσωπη, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*** (μπράβο στἀδέλφια σου ποὺ πέτυχαν τόσο στὶς ἐξετάσεις· ἐσὺ πῶς πῆγες; γιὰ τὸν Φ. κι' ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι· δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ τοῦ γράψῃς παράπονα, ἄφησέ τον·) ***Λυγαριὰν*** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου· ἀλήθεια, θὰ ἦταν ὡραῖος αὐτὸς ὁ πρωϊνὸς περίπατος στὸ Κοντάρι· γράφε μου·) ***Μαρέταν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) ***Ἀθ. Φωτιάδην*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα τὰ φυλλάδια στοὺς νέους μου φίλους κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψουν κι' οἱ ἴδιοι νὰ τοὺς γνωρίσω καλύτερα·) ***Εὔθυμην Ψαροπούλαν*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ὤ, ἂν ἐπήγαινα σ' ἐξοχή, οὔτε τὰ ὀκτασέλιδα δὲν θὰ μποροῦσα νὰ βγάζω, καὶ σεῖς τί θὰ διαβάζατε; σ' εὐχαριστεῖ πολὺ κι' ὁ κ. Φαίδων·) ***Παιγνιδιάρικο Γατάκι*** (σοῦ ἐνεκρίθη· ναί, ἦταν πληρωμένο·) ***Κορυδαλὸν τοῦ Ὑμηττοῦ*** (τὴν ἔλαβα·) ***Ἴκαρον*** (σοῦ ἐνεκρίθη·) ***Ἀττὲ Ἰρὰμ*** (πάλι καλὰ ποὺ προβιβάσθηκες, ἔστω καὶ μὲ 5· μ' ἀλήθεια τὸ λές; ὅπως ἐσὺ ἀμφιβάλλεις γιὰ τὰ ἄριστα τῶν ἄλλων Διαπλασόπουλων—καὶ δὲν πρέπει—ἔτσι ἀμφιβάλλω κι' ἐγὼ γιὰ τὸ δικό σου καλῶς· ὥστε... νὰ μοῦ τὸ ἐπιβεβαιώσῃς καὶ τὰ ξαναλέμε·) ***Μαυρομαλλοῦσαν*** (ἔλαβα τὶς λύσεις· πολλοὺς χαιρετισμοὺς στὸν ξάδερφό σου, τὸν παλιό μου φίλο, ποὺ μὲ θυμᾶται ὅπως τὸν θυμοῦμαι κι' ἐγώ·) ***Ντέτεκτιβ Φάντασμα*** (ἔστειλα 4 τετράδια· πιστεύω νὰ τὰ ἔλαβες ἐγκαίρως·) ***Πτολεμαΐδα*** (τώρα πιὰ τὰ φυλλάδιά μου θὰ τὰ λαβαίνῃς τακτικά· τὸν «Μπάρμπα - Μακροπόδη» διαδέχεται ἀπὸ σήμερα ἄλλο μυθιστόρημα ποὺ τὸ ἴδιο θὰ σοῦ ἀρέσῃ·) ***Μέγαν Ἀλέξανδρον*** (σοῦ τὸ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολὺ ποὺ μπαίνεις καὶ σὺ στὴν κίνηση· ἀλλὰ νὰ πάρῃς καὶ τὸν Ὁδηγὸ γιὰ νὰ βλέπῃς τοὺς ὅρους·) ***Ἐλενίτσαν Καρατζόγλου*** (τώρα βέβαια θὰ δροσίζεσαι στὸ Βόλο· ναί, πολλὰ Διαπλασόπουλα εἶν' ἐκεῖ καὶ φρόντισε νὰ τὰ γνωρίσῃς·) ***Αὔραν τοῦ Πηλίου*** (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου ὡραῖο γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά· σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιο ποὺ δὲν εἶχες λάβει·) ***Ἀφανῆ Ἥρωα*** (πολὺ καλοὶ οἱ βαθμοί, εὖγε! καλὴ διασκέδαση στὰ Μέθανα καὶ καλὴ ἀντάμωση... μὲ τὰ φυλλάδιά μου· ἔστειλα· ἅ, ὄχι, οἱ λύσεις πρέπει νἆναι γραμμένες μὲ τὴ σειρά· ἀλλοιῶς θὰ δυσκολευόταν πολὺ ἡ ἐξέλεγξη·) ***Πράσινον Γάτον*** (ἔ, μὰ ἦταν καιρός· ἐμπρὸς τώρα, νἀναπληρώσῃς...) ***Δροσούλαν***, ***Ρόζα-Λίναν*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***20 Ἰουλίου*** θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 279ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ ψυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Ὀκτωβρίου

406. Λογοπαικτικὸς Δεξίγριφος

Μὲ δύο νῦ, παιδιά μου,
Σᾶς κάνω Τιτανίδα
Ποὺ μάπορία μπροστά μου
Ξάφνου κι' ἐγὼ τὴν εἶδα.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

407. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτο μου ἐπιφώνημα
Καὶ θαυμασμοῦ καὶ τρόμου,
Ποὺ δυὸ φορὲς πρέπει νὰ πῇς,
Τὸ δεύτερό μου λέει . . .
Καὶ γιὰ τὸ σύνολο ἂν ρωτᾷς,
Δὲν εἶν' αὐτοῦ τοῦ κόσμου—
Τόπος ποὺ ὁ κάθε ἁμαρτωλὸς
Σ' αἰώνια νύχτα κλαίει.

Ἑλληνικὸς Ἀετὸς

408. Μεταγραμματισμὸς

Ὅπως εἶμαι ἂν μὲ κοιτάξῃς,
Λαμπρὸς εἶμαι ἀστερισμός·
Τὸ κεφάλι μου ἂν ἀλλάξῃς,
Γίνουμαι κιθαρωδός.

Ροδία

409. Τονόγριφος

Βασιλιὰς παλιός, τρανός,
Τί νὰ ἦταν τάχα λές:
Ξανθὸς ἢ μελαχροινός;

Τόνισέ του ὅμως τὴν ἄλλη
Ἀπ' τὶς δυό του συλλαβές,
Νὰ τὸν δῇς κοκκινομάλλη.

Σαρπηδὼν

410. Χειρόμυλος

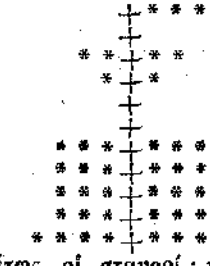

Καθέτως, οἱ σταυροί: πόλις νήσου τῆς Ἑλλάδος· οἱ δυὸ ἀστερίσκοι: μουσικὸς φθόγγος. Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: πτηνὸν ἁρπακτικόν, ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, τρόφιμον, βασίλισσα τῆς Παλμύρας, ὀλύμπιος θεός, ὁμηρικὴ βασιλόπαις καὶ πόλις, μοῖρα, ὠκεανός.

Χριστιάνα

411. Κρυπτογραφικὸν

123435678239	=	Ποταμὸς τῆς Ἀσίας
2343	=	Πόλις θαύματος
3823569	=	Δρομίσκος, στενωπὸς
43723	=	Ἁγία
53269	=	Νῆσος
62343	=	Ὀπτασία
7169	=	Ἐξόγκωμα
837269	=	Ζῶον κερασφόρον
93723	=	Ἑρπετόν.

Σεληνιώτικος Ψαρᾶς

412. Κεκρυμμένον Ρητὸν

ἄστυ, Πάθαν, σφήνα, κρασί, χρεία, Σκρᾶ, κλίνη, ἐκεῖ.

Ἐξ ἑκάστης τῶν λέξεων τούτων θἀφαιρεθοῦν δύο οἱαδήποτε γράμματα, θὰ συναρμολογηθοῦν δὲ τἀπομένοντα, καθ' ἣν εὑρίσκονται τάξιν, ὥστε νἀποτελεσθῇ ἀρχαῖον ρητὸν παροιμιῶδες.

Βραΐλιάνα

413. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον στρατηγόν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα νῆσον τοῦ Αἰγαίου:

1, Ὁμηρικὴ βασιλόπαις μάντις· 2, Χώρα τῆς Πελοποννήσου· 3, Ὄρος ὅπου κατῴκουν αἱ Μοῦσαι· 4, Μέρος τῆς ἀρχαίας ἐνδυμασίας· 5, Ρῆμα εἰς μι· 6, Πατὴρ ἀρχαίου ἱστορικοῦ· 7, Ἀρχαία πόλις.

Ξανθὸς Δέκιμος

414. Διπλοῦς Γρίφος

ω1 (σύνδεσμος), *η4* (ἀντωνυμία), *ε4* (ρῆμα γ' προσ.), *τ1* (συμπλεκτικός), *Ρ3* (πόλις), *σδ* (ρῆμα β' προσ.), *ε2* (ἀριθμητικόν).

[Εἰς τὸν Γρίφον τοῦτον. Ἰνδικὸν λεγόμενον, αἱ λέξεις σημειοῦνται διὰ τοῦ ἀρχικοῦ ἑκάστης καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπολοίπων αὐτῆς γραμμάτων. Π: χ: *λ4* (ἄγριον ζῶον)=*λύκος*].

Λυομένου τοῦ πρώτου τούτου Γρίφου, αἱ εὑρεθησόμεναι λέξεις κατὰ σειρὰν θἀποτελέσουν δεύτερον, ὁ ὁποῖος πρέπει ἐπίσης νὰ λυθῇ.

Λευκοπυργιώτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 20

223. Χειρίσοφος (χείρ, ἡ, σοφός).—224. Ὠκεανὸς (ὦ, καί, ἄν, ὁς).—225. Τράγος-Τάγος. 226. Ρώμη, ἡ ρώμη, τὸ ρώμι.

227.

Σ Ψ Α Σ
Ο Ο Ρ Ο
Κ Λ Ι Φ
Υ Η Ε Ι Ο Ω Ε Α
Λ Π Μ Ν Ν
Ο Ο Ι Ο
Σ Σ Α Σ

228. ΚΟΠΕΡΝΙΚΟΣ (ὄρνις, Πεκῖνον, ἔπος, ρέννος, νέος, Ἰκόνιον, Σείριος).—229-233. Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Ν: *Νῦν, ὄΝος, ΑοΝδῖνον, ΒέρΝη, Ἀκαρ*Νανία).—234. ΑΛ.ΑΓ=*Ἀάλει ὀλίγα.* ΜΑ-ΓΝ=*Μηδὲν ἄγαν* (ΛάγΗνος, ΛίβΕρπουλ, ΛεβΑδεια, ΓερΑνός).—235. *Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι* (ε ἐν αρ εἰς τε, βιν, καὶ ὑπ' Ἠρώ, χον, εμ ἐν ε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ'—523]

Ἀγαπητὴ ΤΖΙΤΖΙΦΙΟΓΚΑ, ἔμεινα καταγοητευμένος μὲ τὴν γνωριμία σου. Χαιρετισμοὺς στὴν ἀδελφή σου.

Σαρπηδὼν

[ΑΣ'—524]

Θαυμάσιο τὸ νησί σας, *Δησμονημένη Ἐλπίς, Χιονισμένο Δενδράκι.* Ἔμεινα κατενθουσιασμένος καὶ θέλω πολὺ νὰ ξανάλθω.

Σαρπηδὼν

[ΑΣ'—525]

Καρδιοκλέφτρα, μὲ ξέχασες. Γιατί; *Στέφανε Ἀμάραντε*, δυστυχῶς τώρα δὲν μπορῶ. Ἀργότερα. *Δόξης Στέφανε*, δὲν σὲ καταλαβαίνω.

Σαρπηδὼν

[ΑΣ'—526]

Πλωτάρχη, Εὔθυμε Σημαιοφόρε, οἱ ἀποκαλύψεις στὸ Ναυτικὸν ἀπαγορεύονται καὶ τιμωροῦνται.

Ξανθὸς Ναύαρχος

[ΑΣ'—527]

Μπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια καὶ γραμματόσημα μὲ ὅλους-ες. Δ/σις: Ἄνναν Παγώνη, Σπαρτιατῶν 11, Ἀθήνας, διὰ:

Χρυσὸν Βασιλέα

[ΑΣ'—528]

Λεπτὴ Καρδούλα, Κίτρινη Ἀράχνη, Γελαστὲ Ὑπολοχαγέ, θέλετε νἀνταλλάξουμε τετραδιάκια; Ποιὰ ἡ διεύθυνσίς σας:

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΑΣ'—529]

Νινούλα, εἶδα τὴν *Ἄφρο* καὶ μοῦ εἶπε γιὰ σένα. Ἂν θέλῃς, γράψε στὴ Δ/σι: Mlle Elly, Tarapya Caddesi No 40, Tarapya Istanbul (Turquie)

Ρόζα-Λίνα

[ΑΣ'—530]

Λόγω ἀναχωρήσεως παύω ἀνταλλαγὴν Μ. Μ. Ἀλληλογραφία μὲ διαπλασοπούλες ἐξακολουθῶ. Προσοχή, Νέα Δ/σις: Ἀμαλίαν Ραφαήλοβιτς, Ξενοδοχεῖον San George, Κέρκυρα,

Μερσεντὲς

[ΑΣ'—531]

Ἀνθρακιὲς ὁ θησαυρός, «Τρελλοπαρέα». Δὲν λέγομαι Παπαδάτου (Διάπλασις βεβαιώνει). Τὴν πάθατε μιὰ χαρὰ μὲ τὴν ψεύτικη διεύθυνση.

Τζιτζιφιόγκα

[ΑΣ'—532]

Πριγκιπέσσα, θἄβρισκα τὴν πλάρια χαρὰ σ' ἕνα σοῦ γράμμα, θὰ μοῦ τὴν ἀρνηθῇς; Δ/σις: Μερόπην Πανταζάκου, Βασάνη, 38, Βόλον διὰ:

Νιρβάνα

[ΑΣ'—533]

Γελαστὲ Ὑπολοχαγέ, φαίνεται ὅτι δὲν θὰ «φανῇς ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν μου».

Γαληνεμένη

[ΑΣ'—534]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά· στείλατε: Ἀνίδα Καΐτην Λάμπρου, ὁδὸς Ἀνδρεοπούλου 2, Θεσσαλονίκην, διὰ:

Ἀγριοκόριτσο

[ΑΣ'—535]

Πρωτομπρίνοντας στὴν κίνησιν χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ες. Στείλατε: Γ. Κυρίδην, Ζεύξιδος 8, Θεσσαλονίκην.

Λεβεντόπουλο

[ΑΣ'—536]

Προκηρύσσω δίμηνο τρίβραχμο διαγωνισμὸ περισσοτέρων ὀνομάτων ἠθοποιῶν. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Στείλατε ὅλοι-ες στὴν ἄνω Δ/σιν.

Λεβεντόπουλο

[ΑΣ'—537]

Γάργαρη Βρυσούλα, τί μεγάλο λάθος ἔκανες νομίζοντας πὼς δὲν σὲ ξέρω. Καϊμένη Τ. . . . μήπως ἐνόμιζες πὼς δὲν θὰ σὲ καταλάβαινα ἀργὰ ἢ *γρήγορα;*

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ 33

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *40* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1935), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 42 τόμους ὑπάρχουν οἱ 41 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Οἱ δὲ *Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, καὶ 1935* τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624) ἄρραφος δρ. *110* καὶ ραμμένος δρ. *115*.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *35* εἴτε ραμμένος εἴτε ἄρραφος.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι